

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4466/2553

ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) โจทก์ บริษัทสุวิมล เอ็นจิเนียริ่ง แอนด์ คอนสตรัคชั่น จำกัด กับพวกจำเลย  
กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1253, ป.พ.พ. มาตรา 1270, ป.พ.พ. มาตรา 1273/4, ป.พ.พ. มาตรา 1272, ป.พ.พ. มาตรา 1246, ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.พ. มาตรา 142

## ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม ป.พ.พ. บรรพ 3 เอกเทศสัญญาลักษณะ 22 หุ้นส่วนและบริษัทหมวด 5 การชำระบัญชี  
ห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และบริษัทจำกัด มาตรา 1249 บัญญัติว่า "ห้างหุ้นส่วน  
ก็ดี บริษัทก็ดีแม้จะได้เลิกกันแล้วก็ให้พึงถือว่ายังคงอยู่ตราบเท่าเวลาที่จำเป็น เพื่อการ  
ชำระบัญชี" กับมาตรา 1250 บัญญัติว่า "หน้าที่ของผู้ชำระบัญชี คือสะสางการงานของห้างหุ้นส่วน  
หรือบริษัทนั้นให้เสร็จไปกับการจัดการใช้หนี้เงินและแจกจ่ายสินทรัพย์ของห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท  
นั้น" บทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าวนี้ชี้ชัดถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายมุ่งประสงค์ให้นิติบุคคลซึ่ง  
เป็นบุคคลสมมติจะเลิกได้นั้น จะต้องมีการชำระบัญชีเพื่อมีการชำระหนี้เงินให้แก่เจ้าหนี้และแจก  
จ่ายสินทรัพย์ของนิติบุคคลนั้น แล้วแต่กรณีจึงได้กำหนดหน้าที่ของผู้ชำระบัญชีไว้ชัดแจ้ง เพื่อ  
คุ้มครองสิทธิของเจ้าหนี้และบังคับให้ผู้ชำระบัญชีต้องปฏิบัติ อันจะส่งผลก่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่  
ทุกฝ่ายที่มีนิติสัมพันธ์กับนิติบุคคลยิ่งไปกว่านั้นรัฐยังได้ตรา พ.ร.บ. กำหนดความผิดเกี่ยวกับ  
ห้างหุ้นส่วนจดทะเบียนห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด สมาคม และมูลนิธิ ซึ่งมีโทษทางอาญา  
กำกับไว้อีกด้วย โดยมาตรา 32 บัญญัติระวางโทษปรับไม่เกินแปดหมื่นบาทแก่ผู้ชำระบัญชีที่ไม่  
กระทำการตาม ป.พ.พ. มาตรา 1253 ซึ่งกำหนดหน้าที่ของผู้ชำระบัญชีจะต้องกระทำ เช่น ต้องส่ง  
คำบอกกล่าวว่านิติบุคคลนั้นได้เลิกกันแล้วเป็นจดหมายลงทะเบียนไปรษณีย์ไปยังเจ้าหนี้ทั้งหลาย  
ทุกๆ คน บรรดาที่มีชื่อปรากฏในสมุด บัญชีหรือเอกสารของห้างหรือบริษัทนั้น จึงเห็นได้ว่า สำหรับ  
คดีนี้ผู้ชำระบัญชีจำเลยที่ 1 คือ จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 และร่วมเป็นผู้ค้าประกัน  
หนี้ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีและสัญญากู้เงินที่จำเลยที่ 1 ทำไว้ต่อโจทก์อีกด้วย โจทก์ได้  
บรรยายฟ้องระบุจำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ชำระบัญชี มิได้ส่งคำบอกกล่าวการเลิกบริษัทไปยังโจทก์  
ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 แม้ยื่นคำให้การต่อสู้คดี แต่มิได้โต้แย้งข้อเท็จจริงดังกล่าว จึงต้อง  
ถือว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 ยอมรับและข้อเท็จจริงย่อมเป็นยุติว่า จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ชำระบัญชีมิได้  
ส่งคำบอกกล่าวการเลิกบริษัทไปยังโจทก์ ซึ่งเมื่อการชำระบัญชีของจำเลยที่ 1 มิได้ดำเนินไปตาม  
หลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด โดยจำเลยที่ 2 ผู้ชำระบัญชีจงใจไม่ปฏิบัติ และตามพฤติการณ์แห่ง  
คดีมีเหตุผลให้เชื่อว่า จำเลยที่ 2 ดำเนินการชำระบัญชีโดยไม่สุจริตมีเจตนาฉ้อฉลต่อโจทก์ผู้เป็น  
เจ้าหนี้ ดังนี้ เมื่อการปรับใช้กฎหมายพึงต้องอนุวัตให้ต้องตามเจตนารมณ์ ที่บัญญัติกฎหมายนั้น  
ตามที่ได้วินิจฉัยมาแล้วในเบื้องต้น จึงต้องถือว่าการชำระบัญชียังไม่สำเร็จลงตามบทบัญญัติแห่ง  
ป.พ.พ. มาตรา 1270 วรรคหนึ่ง การที่นายทะเบียนรับจดทะเบียนการชำระบัญชีไม่ว่าจะโดยสมรู้  
กับจำเลยที่ 2 หรือเป็นการหลงผิดก็ไม่ถือว่าการชำระบัญชีจำเลยที่ 1 ได้ถึงที่สุดแล้ว แต่ต้องถือว่า  
จำเลยที่ 1 ยังคงตั้งอยู่ตราบเท่าที่จำเป็นเพื่อการชำระบัญชีตามมาตรา 1249 อายุความสองปีตาม  
มาตรา 1272 จึงยังไม่เริ่มนับ คดีโจทก์ย่อมไม่ขาดอายุความตามบทบัญญัตินี้และโจทก์หาจำต้อง  
ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้ศาลสั่งให้นายทะเบียนจดทะเบียนชื่อจำเลยที่ 1 กลับคืนเข้าสู่ทะเบียนเป็น  
นิติบุคคลตาม ป.พ.พ. มาตรา 1273/4 ตามที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ยกขึ้นกล่าวอ้างในคำแก้ฎีกาไม่

ทั้งนี้เพราะกรณีดังกล่าวเป็นเรื่องนายทะเบียนบริษัทมีมูลเหตุอันควรเชื่อว่าบริษัทใดมิได้ทำการค้าขายหรือประกอบกิจการแล้ว บทบัญญัติในมาตรา 1273/1 จึงกำหนดให้นายทะเบียนต้องมิจดหมายไต่ถามไปยังบริษัทนั้น ซึ่งต่างกับเหตุในคดีนี้ ที่จำเลยที่ 1 เป็นฝ่ายแสดงเจตนาจดทะเบียนเลิกบริษัทเอง

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้มีคำสั่งว่าการชำระบัญชีของจำเลยที่ 1 ยังไม่ถึงที่สุดแห่งการชำระบัญชี และบังคับจำเลยทั้งสามร่วมกันชำระเงิน 2,122,814.84 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18.5 ต่อปี ของต้นเงิน 1,931,712.65 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ หากไม่ชำระให้ยึดทรัพย์จำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 32246 เลขที่ดิน 1197 ตำบลประชาธิปไตย อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี พร้อมสิ่งปลูกสร้างตลอดทั้งทรัพย์สินอื่นของจำเลยทั้งสามออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้โจทก์จนครบ จำเลยที่ 1 ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณา จำเลยที่ 2 และที่ 3 ให้การและแก้ไขคำให้การขอให้ยกฟ้อง โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องบังคับจำนอง ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว พิพากษายกฟ้อง แต่ไม่ตัดสิทธิโจทก์ที่จะยื่นฟ้องใหม่ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยอายุความ ค่าฤชาธรรมเนียมทุกฝ่ายให้เป็นพับ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 3 ชำระเงิน 781,610.35 บาท ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีแก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 16 มิถุนายน 2538 แบบไม่ทบต้นจนกว่าจะชำระเสร็จและให้จำเลยที่ 3 ชำระเงิน 799,082.32 บาท ตามสัญญากู้เงินแก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 18.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ หากไม่ชำระหรือชำระไม่ครบถ้วนให้ยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 32246 เลขที่ดิน 1197 ตำบลประชาธิปไตย อำเภอดงหลวง จังหวัดสุพรรณบุรี พร้อมสิ่งปลูกสร้างออกขายทอดตลาดนำเงินชำระหนี้โจทก์ หากไม่ครบให้ยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยที่ 3 ออกขายทอดตลาดนำเงินชำระหนี้แก่โจทก์จนครบถ้วนต่อไป นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีพาณิชย์และเศรษฐกิจวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติโดยไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกาโต้แย้งว่า เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2536 จำเลยที่ 1 ทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีเงิน 800,000 บาท และทำสัญญากู้เงินจำนวน 700,000 บาท โดยจำเลยที่ 2 กรรมการของจำเลยที่ 1 และจำเลยที่ 3 ทำสัญญาค้ำประกันสัญญาทั้งสองฉบับดังกล่าวกับจำเลยที่ 3 จดทะเบียนจำนองที่ดินโฉนดเลขที่ 32246 เลขที่ดิน 1197 ตำบลประชาธิปไตย (คลองรังสิตฝั่งใต้) อำเภอดงหลวง (กลางเมือง) จังหวัดสุพรรณบุรี (ดงหลวง) เป็นประกันหนี้ทั้งสองสัญญา ต่อมาวันที่ 3 มีนาคม 2538 จำเลยที่ 1 จดทะเบียนเลิกบริษัทโดยจำเลยที่ 2 เป็นผู้ชำระบัญชีและจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีต่อนายทะเบียนเมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2538 แต่ระหว่างการชำระบัญชี จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ชำระบัญชีมิได้ส่งคำบอกกล่าวการเลิกบริษัทไปยังโจทก์ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ ครั้นวันที่ 21 พฤษภาคม 2541 โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสามให้ร่วมกันรับผิดชอบชำระหนี้ของจำเลยที่ 1 ให้แก่โจทก์และบังคับจำนองที่ดินหลักประกันด้วย ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษายกฟ้องจำเลยทั้งสามโดยเหตุคดีขาดอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1272 แต่ให้จำเลยที่ 3 ต้องรับผิดชอบต่อโจทก์ในฐานะจำนอง โจทก์ฎีกาฝ่ายเดียวในหลายประเด็น ศาลฎีกาเห็นสมควรวินิจฉัยประเด็นฎีกาของโจทก์ที่ว่า จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ชำระบัญชีดำเนินการชำระบัญชีโดยไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดเพราะมิได้ส่งคำบอกกล่าวการ

เลิกบริษัทแก่โจทก์เพื่อโจทก์จะได้ใช้สิทธิยื่นคำทวงหนี้แก่จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ชำระบัญชี เป็นการดำเนินการชำระบัญชีโดยฉ้อฉลเป็นเหตุให้นายทะเบียนหลงผิดรับจดทะเบียนเลิกบริษัท ต้องถือว่า จำเลยที่ 1 ยังไม่เลิกบริษัท คดีจึงไม่ขาดอายุความดังกล่าวหรือไม่ เห็นว่า ตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 เอกเทศสัญญาลักษณะ 22 หุนส่วนและบริษัท หมวด 5 การชำระบัญชีห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด และบริษัทจำกัด มาตรา 1249 บัญญัติว่า "ห้างหุ้นส่วนก็ดี บริษัทก็ดีแม้จะได้เลิกกันแล้ว ก็ให้พึงถือว่ายังคงตั้งอยู่ตราบเท่าเวลาที่จำเป็น เพื่อการชำระบัญชี" กับมาตรา 1250 บัญญัติว่า "หน้าที่ของผู้ชำระบัญชี คือชำระสะสางการงานของ ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทนั้นให้เสร็จไป กับจัดการใช้หนี้เงินและแจกจ่ายสินทรัพย์ของ ห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทนั้น" บทบัญญัติทั้งสองมาตราดังกล่าวนี้นี้ขัดถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายมุ่ง ประสงค์ให้นิติบุคคลซึ่งเป็นบุคคลสมมติจะเลิกได้นั้นจะต้องมีการชำระบัญชีเพื่อมีการชำระหนี้เงิน ให้แก่เจ้าหนี้ และแจกจ่ายสินทรัพย์ของนิติบุคคลนั้น แล้วแต่กรณีจึงได้กำหนดหน้าที่ของผู้ ชำระบัญชีไว้ชัดเจน เพื่อคุ้มครองสิทธิของเจ้าหนี้และบังคับให้ผู้ชำระบัญชีต้องปฏิบัติตามจะส่งผล ก่อเกิดความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่ายที่มีนิติสัมพันธ์กับนิติบุคคล ยิ่งไปกว่านั้น รัฐยังได้ตรา พระราชบัญญัติกำหนดความผิดเกี่ยวกับห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด สมาคม และมูลนิธิ พ.ศ. 2499 ซึ่งมีโทษทางอาญากำกับไว้อีกด้วย โดยมาตรา 32 บัญญัติระวาง โทษปรับไม่เกินแปดหมื่นบาทแก่ผู้ชำระบัญชีที่ไม่กระทำการตาม

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1253 ซึ่งกำหนดหน้าที่ของผู้ชำระบัญชีจะต้องกระทำ เช่น ต้องส่งคำบอกกล่าวหานิติบุคคลนั้นได้เลิกกันแล้วเป็นจดหมายลงทะเบียนไปรษณีย์ไปยัง เจ้าหนี้ทั้งหลายทุก ๆ คน บรรดามีชื่อปรากฏในสมุดบัญชี หรือเอกสารของห้างหรือบริษัทนั้น จึง เห็นได้ว่า สำหรับคดีนี้ผู้ชำระบัญชีจำเลยที่ 1 คือจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นกรรมการของจำเลยที่ 1 และ ร่วมเป็นผู้ค้าประกันหนี้ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีและสัญญากู้เงินที่จำเลยที่ 1 ทำไว้ต่อโจทก์ อีกด้วย โจทก์ได้บรรยายฟ้องระบุจำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ชำระบัญชี มิได้ส่งคำบอกกล่าวการเลิก บริษัทไปยังโจทก์ ปรากฏว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 แม้ยื่นคำให้การต่อสู้คดี แต่ไม่ได้โต้แย้งข้อเท็จจริง ดังกล่าว จึงต้องถือว่าจำเลยที่ 2 และที่ 3 ยอมรับและข้อเท็จจริงย่อมเป็นยุติตามที่ศาลฎีกาได้กล่าว ไว้แล้วข้างต้น ซึ่งเมื่อการชำระบัญชีจำเลยที่ 1 มิได้ดำเนินไปตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด โดยจำเลยที่ 2 ผู้ชำระบัญชีจึงไม่ปฏิบัติ และตามพฤติการณ์แห่งคดีมีเหตุผลให้เชื่อได้ว่า จำเลยที่ 2 ดำเนินการชำระบัญชีโดยไม่สุจริตมีเจตนาฉ้อฉลต่อโจทก์ผู้เป็นเจ้าหนี้ ดังนี้ เมื่อการปรับใช้ กฎหมายพึงต้องอนุวัติให้ต้องตามเจตนารมณ์ที่บัญญัติกฎหมายนั้นตามที่ได้วินิจฉัยมาแล้วใน เบื้องต้น จึงต้องถือว่าการชำระบัญชียังไม่สำเร็จลงตามบทบัญญัติแห่ง

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1270 วรรคหนึ่ง การที่นายทะเบียนรับจดทะเบียนการ ชำระบัญชีไม่ว่าจะโดยสมรู้กับจำเลยที่ 2 หรือเป็นการหลงผิดก็ไม่ถือว่าการชำระบัญชีจำเลยที่ 1 ได้ถึงที่สุดแล้ว แต่ต้องถือว่าจำเลยที่ 1 ยังคงตั้งอยู่ตราบเท่าที่จำเป็นเพื่อการชำระบัญชีตามมาตรา 1249 ดังกล่าว อายุความสองปีตามมาตรา 1272 จึงยังไม่เริ่มนับ คดีโจทก์ย่อมไม่ขาดอายุความ ตามบทบัญญัตินี้ และโจทก์หาจำต้องยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้ศาลสั่งให้นายทะเบียนจดชื่อจำเลยที่ 1 กลับคืนเข้าสู่ทะเบียนเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1246 (6) (มาตรา 1273/4 ตามที่แก้ไขใหม่) ตามที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ยกขึ้นกล่าวอ้างในคำแก้ฎีกาไม่ ทั้งนี้เพราะกรณีดังกล่าวเป็นเรื่องนายทะเบียนบริษัทมีมูลเหตุอันควรเชื่อว่าบริษัทใดมิได้ทำ การค้าขายหรือประกอบกิจการแล้ว บทบัญญัติในมาตรา 1246 (1) (มาตรา 1273/1 ตามที่แก้ไข

ใหม่) จึงกำหนดให้นายทะเบียนต้องมิจดหมายไต่ถามไปยังบริษัทนั้น ซึ่งต่างกับเหตุในคดีนี้  
ที่จำเลยที่ 1 เป็นฝ่ายแสดงเจตนาจดทะเบียนเลิกบริษัทเอง ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น และคดีไม่  
จำต้องวินิจฉัยประเด็นฎีกาของโจทก์ที่ว่า จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 หลุดพ้นจากความรับผิดชอบโดยอายุความ  
หรือไม่ ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการสุดท้ายมีว่า สัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีมีผลอยู่  
จนถึงวันที่ 12 มีนาคม 2541 ซึ่งเป็นวันที่โจทก์บอกเลิกสัญญา หรือไม่ เห็นว่า ตามใบแจ้งรายการ  
บัญชีเดินสะพัด จำเลยที่ 1 เดินสะพัดบัญชีตามสัญญามาโดยตลอด ต่อมาวันที่ 16 มกราคม 2538  
มีรายการจำเลยที่ 1 สั่งจ่ายเช็คจำนวนเงิน 7,504 บาท ปรากฏยอดหนี้ในวันนี้จำนวน 791,071.30  
บาท และเมื่อโจทก์หักทอนบัญชีในวันที่ 31 เดือนเดียวกัน มีดอกเบียจำนวน 9,660.81 บาท จึง  
ปรากฏยอดหนี้ตามสัญญาจำนวน 800,732.11 บาท ครั้นวันที่ 16 มิถุนายน 2538 อันเป็น  
วันเดียวกันกับที่จำเลยที่ 2 ในฐานะผู้ชำระบัญชีดำเนินการขอจดทะเบียนเสร็จการชำระบัญชีต่อ  
นายทะเบียน จำเลยที่ 1 ได้เดินสะพัดบัญชีโดยนำเงินสดเข้าฝากจำนวน 160,000 บาท และใน  
วันเดียวกันก็ได้ถอนเงินออกไป 2 คราว คราวละ 50,000 บาท ต่อมาวันที่ 30 เดือนเดียวกัน โจทก์  
ทำการหักทอนบัญชีมีดอกเบีย 10,390.99 บาท รวมยอดหนี้ ณ วันนั้น จำนวน 792,001.34 บาท  
หลังจากนั้นไม่ปรากฏการเดินสะพัดบัญชีอีก โดยคง มีแต่ยอดดอกเบียที่โจทก์คำนวณเรียกเก็บทุก  
เดือนเท่านั้น กรณีเช่นนี้ชี้ชัดว่าเมื่อสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี มีได้กำหนดระยะเวลาไว้ แต่จำเลยที่  
1 มิได้เดินสะพัดบัญชีเป็นเวลานาน โจทก์ซึ่งเป็นสถาบันการเงินชอบที่จะใช้สิทธิทวงถามหรือ  
บอกเลิกสัญญาโดยให้เวลาพอสมควรแก่จำเลยที่ 1 ดังนี้ แม้โจทก์จะมีได้ใช้สิทธิแสดงเจตนา  
บอกเลิกสัญญาโดยตรงต่อจำเลยที่ 1 แต่พฤติการณ์ที่โจทก์เพิกเฉยมิได้ดำเนินการอย่างใดในการที่  
จำเลยที่ 1 มิได้เดินสะพัดบัญชีจึงมีเหตุผลเพียงพอให้รับฟังได้ว่า โจทก์และจำเลยที่ 1 มีเจตนาเลิก  
สัญญาบัญชีเดินสะพัดต่อกันโดยปริยายตั้งแต่วันที่ 30 มิถุนายน 2538 ซึ่งมีการหักทอนบัญชีตาม  
สัญญาเป็นครั้งสุดท้าย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง สำหรับดอกเบียอัตราร้อยละ 18.5  
ต่อปี ที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ยกขึ้นกล่าวอ้างในคำแก้ฎีกาโดยอ้างเหตุว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่ง  
ราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 และขัดต่อคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญนั้น ข้อกล่าวอ้าง  
ดังกล่าวจำเลยที่ 1 เพิ่งหยิบยกขึ้นในชั้นฎีกา จึงถือมิได้ว่าเป็นข้อที่ไต่ถามกันมาแล้วโดยชอบใน  
ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 ต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง  
มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาเห็นควรไม่รับวินิจฉัย นอกจากนี้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาให้  
จำเลยที่ 3 ชำระดอกเบียอัตราร้อยละ 18.5 ต่อปี ของต้นเงินตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีและ  
สัญญากู้เงินนั้น เห็นว่า ตามบันทึกการคำนวณดอกเบีย ปรากฏว่าโจทก์ได้เปลี่ยนแปลง  
อัตราดอกเบียตามสัญญาเบิกเงินเกินบัญชีและอัตราดอกเบียตามสัญญากู้เงินเป็นระยะ ๆ โดยใช้  
อัตราดอกเบียเงินให้กู้ยืมมาตรฐานทั่วไป (จีแอลอาร์) บวกอัตราส่วนต่างสูงสุดของลูกค้าทั่วไปของ  
ประกาศโจทก์ จึงเห็นสมควรแก้ไขโดยกำหนดให้จำเลยทั้งสามชำระดอกเบียแก่โจทก์ทั้งสัญญา  
เบิกเงินเกินบัญชีและสัญญากู้เงินในอัตราลอยตัวคือ ในอัตราดอกเบียเงินให้กู้ยืมมาตรฐาน  
ทั่วไป(จีแอลอาร์) บวกอัตราส่วนต่างสูงสุดของลูกค้าทั่วไป ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามภาวะตลาด  
การเงินตามประกาศโจทก์และประกาศธนาคารแห่งประเทศไทย ซึ่งออกตามความใน มาตรา 14  
แห่งพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ.2505 (เดิม) และที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาให้  
จำเลยที่ 3 ชำระดอกเบียตามสัญญากู้เงินจากต้นเงิน 799,082.32 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่า  
จะชำระเสร็จนั้น เห็นว่า ตามคำฟ้องโจทก์ จำเลยที่ 1 เป็นหนี้ตามสัญญากู้เงินเพียง 653,336.21  
บาท การกำหนดต้นเงินในการคำนวณดอกเบียดังกล่าวจึงไม่ถูกต้อง ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหา

ข้อกฎหมายอันเกี่ยวข้องด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกายกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบมาตรา 246 และ 247 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยทั้งสามต้องร่วมกันรับผิดชอบชำระหนี้ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีจำนวน 792,001.34 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 16 ต่อปี (จีแอลอาร์) บวกอัตราส่วนต่างสูงสุดของลูกค้าทั่วไปตามประกาศของโจทก์ในเอกสารหมายเลข จ. 26 กับประกาศโจทก์เรื่องอัตราดอกเบี้ยและส่วนลดที่โจทก์ได้ประกาศต่อ ๆ ไปตามช่วงระยะเวลาที่ประกาศดังกล่าวแต่ละฉบับมีผลใช้บังคับ แต่ต้องไม่เกินกว่าอัตราร้อยละ 18.5 ต่อปี จากต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2538 จนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่โจทก์ กับจำเลยทั้งสามต้องร่วมกันรับผิดชอบชำระหนี้เงินต้นพร้อมดอกเบี้ยตามสัญญากู้เงินจำนวนถึงวันฟ้องจำนวน 799,082.32 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 16 ต่อปี (จีแอลอาร์) บวกอัตราส่วนต่างสูงสุดของลูกค้าทั่วไปตามประกาศโจทก์ในเอกสารหมายเลข จ. 26 กับประกาศโจทก์เรื่องอัตราดอกเบี้ย และส่วนลดที่โจทก์ได้ประกาศต่อ ๆ ไปตามช่วงระยะเวลาที่ประกาศดังกล่าวแต่ละฉบับมีผลใช้บังคับ แต่ต้องไม่เกินกว่าอัตราร้อยละ 18.5 ต่อปี จากต้นเงิน 653,336.21 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จให้แก่โจทก์เช่นกัน หากไม่ชำระหรือชำระไม่ครบถ้วนทั้งสองสัญญาให้ยึดที่ดินโฉนดเลขที่ 32246 เลขที่ดิน 1197 ตำบลประชาธิปไตย (คลองรังสิตฝั่งใต้) อำเภอธัญบุรี (กลางเมือง) จังหวัดปทุมธานี (ธัญบุรี) พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และยึดทรัพย์สินอื่นของจำเลยทั้งสามออกขายทอดตลาดเพื่อชำระหนี้แก่โจทก์จนครบถ้วน ให้จำเลยที่ 1 และที่ 2 ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาตามทุนทรัพย์ที่โจทก์ชนะคดีแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความให้ 10,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีการะหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 3 ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2

## องค์คณะ

สมชาย จุลนิติ · มานัส เหลืองประเสริฐ · มนตรี ยอดปัญญา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4466/2553>